

Konec války u soutoku řek

Pokračování ze 3. strany

Radotín chtěli prozkoumat, s jakým odporem mohou počítat. Pozorovatelný na věži kostela a na vysoké hromadě dříví u radotínského nádraží hlásily koncentraci německých jednotek mezi Zbraslaví a Lahovickým mostem

ly kolem půl desáté palbu na Radotín se zásahy u továrny Pantof (později Technometra) a v obytné čtvrti nad dráhou. Během dopoledne byl Němci dobyt most v Lahovicích (o lahovické tragédii se dočtete v samostatném textu *Přežila masakr v Lahovicích*). Na po-

Při budování zátarasů se využily i vozíky z drážky cementárny

a také postup jednotlivců k Radotínu. Německé tanky pod Havlíkem zahájily

moc byla přivolána pojízdná protitančková baterie ze Smíchovského nádraží,

Těžká technika na radotínském Horymírově náměstí

obrněný vlak však byl zničen ve Velké Chuchli, aniž by sám zasáhl jediný tank. Ve 14 hodin stály dva německé tanky proti přívozu u Berounky, další se blížily z Velké Chuchle a z Lahovic, a to za neustálého ostřelování Radotína. Jeden tank za přívozem vztyčil bílou vlajku s výzvou k vyjednávání o kapitulaci, Němci hrozili vypálením a srovnáním Radotína se zemí a postřelením všech obyvatel. Velení se rozhodlo ustoupit do lesů směrem na Kosov a Zadní Kopaninu.

Z Černošic naopak podél Berounky postupovala Partyzánská skupina ŠF 30. Němce se podařilo vytlačit ze západního okraje, vlasovci přivolání ze Slivence zase postupovali spolu s radotínskými směrem na přívoz. Bez těžkých zbraní se však museli stáhnout zpět.

Jednotky SS, které mezitím postoupily z Lahovic do Chuchle, zde v noci, poté co přemohly ozbrojený odpor, vraždily i civilní obyvatele, kteří nestihli odejít do okolních obcí. (Poté, co Němci druhý den při ústupu podpálili u nádraží vagony s municí, vzplály i dostihové stáje.)

K nejtěžším bojům v Radotíně došlo 8. května. Pod kontrolou měli povstalcí vše, kromě úseku mezi přívozem a transformátorem, odpoledne však odešli vlasovci a následně se stáhli

Pokračování na 5. straně

Jednotky vlasovců 6.5.1945 zaplnily silnici z Černošic až k radotínskému nádraží

Hostinec U Horymíra poškozený dělostřeleckou palbou

Revoluční garda – její členové nosily bílou pásku s označením RG

Odzbrojení Wehrmachtu 5.5.1945 na Zbraslavi

Přežila masakr v Lahovicích

7. května 1945 stály mezi německými jednotkami, které postupovaly na Prahu z podrobené Zbraslavi, a cestou na Smíchov, barikády u lahovického mostu. Hájeny byly těmi z místních obyvatel, kteří měli zbraň, spolu s nimi tu byli vládní vojáci a příslušníci ROA. Pokus vyhodit most do vzduchu kvůli slabé náloži nevyšel, barikády byly rozstříleny intenzivní dělostřeleckou palbou. Ti z obránců, kdo nepadli během ostřelování a kterým se nepodařilo utéct, byli na místě popraveni. Spolu s nimi však padli i místní obyvatelé, které Němci (z velké většiny šlo o mladé členy Hitlerjugend čerstvě zařazené do výcviku SS) vyveklí z jejich domů.

Na tyto hrůzné okamžiky vzpomínala o 36 let později Štěpánka Červenková: „Bylo mi dvacet let, a žila jsem s rodiči, sestrou a babičkou v Lahovicích č. p. 52. Náš domek stál hned u silnice, ve směru od Prahy kousek za mostem, takže jsme vlastně byli kousek před postavenou barikádou. 7. května šel náš tatínek jako obvykle roznášet mléko, brzy se ale kvapně vrátil domů, vběhl do kuchyně a řekl nám, abychom se šli všichni schovat do našeho sklepa. Ve sklepě se mnou byli moji rodiče, mladší sestra Anna, moje babička, dále šestnáctiletá Vlasta Podolská s maminkou a sourozenci Marie a Josef Šimůnkovi. Marii maminka poslala, aby šla rodičům říct, kde jsme. V té době se střelba přibližovala a asi kolem 10. hodiny dopoledne vtrhlo do našeho sklepa několik vojáků. Vzpomínám si, že byli poměrně mladi, tak kolem 20 let. Špatnou češtinou a posunky nám dali příkaz, abychom ze

sklepa vyšli ven. Špalírem vojáků jsme přešli přes ulici. Tatínek šel první, asi 10 kroků přede mnou. Za mnou šla moje sestra s maminkou a babičkou, Vlasta Podolská s maminkou a Pepík Šimůnek. Prošli jsme kolem plotu zahrádky, kde stál voják v přílbě s označením SS, krátce poté, co jsme ho mi-

nuli, zarochotily výstřely. Viděla jsem, jak tatínek přede mnou padá, a vedena nějakým instinktem jsem padla k zemi také. Na mne padla střelbou zasažená maminka a přes nohy mi klesla sestra. Babičku ani ostatní jsem neviděla. Přede mnou jsem viděla kaluž tatínkovy krve. Na mně ležící maminka občas zachroptěla. Ani setra nebyla ještě mrtvá. Slyšela jsem, jak několikrát za sebou pronesla: „Maminko, Štěpánko, sbohem.“ Všude okolo se stále pohybovali SSmani, a proto jsem musela dál nehnutě ležet. Za soumraku k nám přistoupili dva vojáci a kopali do nás. Maminka při tom zase trochu zachroptěla. Za tmy, když se SSmani vzdávali, odvěkla jsem raněnou maminku do blízkého chlívků. Byla tam koza, tu jsem podojila a dala mamince napít mléka. Blouznila. Stále ale žila.

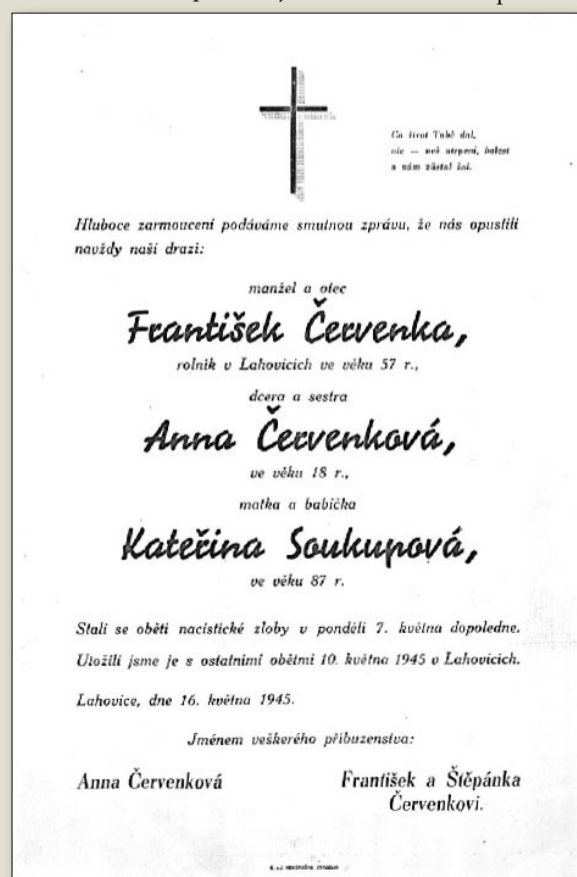
Všude okolo se ještě pohybovali Němci, v kozím chlívků jsem slyšela jejich hlasy. Bála jsem se, aby nás znovu nenašli. Proto jsem prostrčila dírou ve stěně ruku a zvenku nasadila na petlicku zámek. Naše babička, které bylo 87 let, seděla kousek od chlívků opřená o kůl. Měla

prostřelený krk a bylo vidět, že z ní život dávno vyprchal. Takto jsem byla v kozím chlívků s maminkou schována až do příštího dne, kdy jsem zaslechla hlas paní Procházkové, bývalé učitelky, která u nás bydlela v nájmu. Abych na sebe upozornila, zabouchala jsem na vrátka chlívků. Když nás objevili, byli ještě všude okolo německých vojáků. Ti nevěděli, že moje maminka nebyla předešlého dne při střelbě u nás usmrcena, považovali ji zřejmě za náhodně zraněnou, a proto povolili ošetření a odvoz k lékaři. Paní učitelka, která hovořila německy, vyjednala, že maminka byla selským potahem převezena k lékaři na Zbraslav, odkud byla později převezena do nemocnice. Byla opeřována, uzdravila se a žila ještě 15 let. Tatínek, sestra a babička byli již dávno mrtví. Zastřelena byla i Vlasta Podolská a Pepík Šimůnek. Mamince Vlasty se podařilo utéci.

Když jsem se ze svého nervového otřesu způsobeného strachem o svůj život a bezmocným pohledem na umírání svých nejbližších zotavila, zjistila jsem, že stejný osud jako naši rodinu postihl i řadu dalších občanů Lahovic. Když válka skončila, byli zemřelí dne 10. 5. 1945 pohřbeni. Do společného hrobu byli pohřbeni všichni, kteří proti postupujícím SSmanům

bojovali na barikádách, i ti, které SSmani zavraždili jako mého tatínka, sestru a babičku.“

Celkem bylo v maličké obci na soutoku Berounky a Vltavy povražděno 21 jejich obyvatel. Část z nich ještě vo-

Archiv bezpečnostních složek, fond 325 (Stíhání nacistických válečných zločinců), sign. 325-14-4

Památník v Lahovických upomíná i 16 neznámých – šlo o padlé vlasovce

jáci nejprve hnali před postupujícími tanky jako živé štíty a teprve poté je v oblasti dnešního přístavu postříleli. Všechny zde padlé připomíná pomník u strakonické silnice, pod nímž je uložen jejich popel.

Výpověď byla zkrácena, celý zápis je v archivu radotínského Letopisecké komise, jíž ho laskavě poskytl pan Vladimír Jouda.

foto: Rastislav Korený